

Löftet om uppståndelse från de döda

Israelerna firade en högtid som kallades **Förstlingsfruktens högtid**. Den inföll efter **Påskan** och **Det osyrade brödets högtid**. Det var tre viktiga ceremonier som hölls i templet i Jerusalem tre dagar i rad. Påskan skulle alltid firas den 14:e dagen i månaden Nisan (april), Det osyrade brödets högtid den 15:e och Förstlingsfruktens högtid den 16:e dagen.

Aposteln Paulus säger att Jesus dog enligt skrifterna, det betyder att det som hände i samband med Jesu död och uppståndelse finns inneslutet i Herrens högtider. **Påskan** påminde Judarna om blodet från lammet som ströks på dörrposterna i Egypten till beskydd mot dödsängeln som dödade allt förstfött och uttåget från slaveriet. Det ser vi fullbordat i Jesu utgjutna blod till lösen för oss. I vår bibel kallas plågan som gick fram i Egypten för straffdom, men det Hebreiska ordet är "negef", som betyder sjukdom. Det var en epidemi som döda barn, men Hebréernas barn var beskyddade. Något att tänka på, det finns beskydd mot coronavirus i det utgjutna blodet! **Det osyrade brödets högtid**, när man äter ojäst bröd, talar om Jesu död. Under påskmåltiden med lärjungarna tog han ett bröd, bröt det och sa: *"Detta är min kropp utgiven för er."* Det påminner oss om att vår gamla natur har dött med Kristus, vi lever ett nytt heligt liv med honom. **Förstlingsfruktens högtid** talar om Jesu uppståndelse.

Hur firades Förstlingsfruktens högtid?

I 3 Mos. 23 undervisar Mose om hur Förstlingsfruktens högtid skulle firas. Högtiden firades alltid dagen efter sabbaten, en söndag. Varje familj utsåg en kärve råg av det bästa på åkern, som var det första sädesslaget som mognade. Den bars till en präst (levit) som viftade den i de fyra vädersträcken inför Gud som ett offer. På Jesu tid hade prästerna en liten åker i Jerusalem avsedd för den högtiden i templet. Det fältet fick inte bevattnas eller gödslas, det skulle växa naturligt och inte beröras av människor. Dagen efter Det osyrade brödets högtid, den första veckodagen, en söndag, gick folket i en högtidlig procession för att hämta kärven. Prästen viftade den inför Gud och sedan bearbetade man försiktigt kärven för att skilja sädeskornen från strå. Det maldes

till mjöl och bakades till ett bröd som offrades tillsammans med ett lamm. Högtiden var ett löfte och en bön om en kommande god skörd.

Paulus säger i 1 Kor. 15:20,

"Men nu har Kristus uppstått från de döda som förstlingen av de insomnade". Jesus uppstod från de döda samma dag som kärven viftades inför Gud i templet.

Johannes evangelium berättar om hur Maria från Magdala kom till graven, upptäckte att den var tom och berättade det för Petrus. Hon gick tillbaka till graven igen och mötte Jesus, som hindrade henne att röra vid honom och förklarade att *"jag har ännu inte farit upp till Fadern"*. På kvällen samma dag visade han sig för lärjungarna och uppmanade dem att röra vid honom. Vad handlade detta om? Mellan de två händelserna presenterade sig Jesus inför Fadern som den första "kärven", en ren kärve inte berörd av synd och orenhet, den förste att uppstå. Förstlingsfruktens högtid var fullbordad, Jesus, Messias hade uppstått från de döda.

Vad säger det till oss?

I Jesu uppståndelse ligger ett löfte om att vi ska uppstå från de döda, det kommer en "skörd" av ett oräkneligt antal troende människor som ska få uppståndelse kroppar i likhet med Jesu kropp. Döden är inte slutet, det finns ett liv, som är det fullkomliga livet efter döden.

I Jesu uppståndelse påminns vi om att ge vårt bästa. Gud gav sitt allra första och bästa, sin egen son. När kung David skulle köpa en tröskplats, som Gud hade visat, av Ornan för att resa ett altare erbjöds han att få det. David tackade nej, han ville inte bygga altaret på en plats som inte kostade honom något. Paulus uppmanade korinter församlingen att på första veckodagen lägga undan pengar till en insamling för de fattiga. Varför på den första veckodagen? Lönerna utbetalades veckovis på den sista dagen under veckan. Den lönen skulle räcka för hela nästa vecka, men de skulle inte vänta till den sista dagen för att offra vad de kunde undvara, de skulle ta av det första och sedan leva i tro på att Gud skulle välsigna och se till att de hade allt de behövde för de återstående dagarna. I sitt andra brev till Korinterna berättar Paulus om hur Makedonierna var ivriga att få vara med i insamlingen och gav över sin förmåga, men först av allt, säger Paulus, gav de sig själva åt Herren och sedan åt insamlingen.

Gud har gett sitt bästa, ger vi av vårt bästa? Har vi först och främst helt överlåtit oss själva till Herren? Hur dyrbar är gemenskapen med Gud? Offrar vi av det som blir över när vi först tillgodosett våra egna behov eller ger vi honom först? Ger vi Gud den tid som blir över när vi arbetat och haft våra aktiviteter eller avskiljer vi först tid till honom? Det ligger en stor välsignelse i att först prioritera Herren och sedan vårt eget. I förstlingsoffret finns ett löfte att Gud ska förse oss med vad vi behöver och ge oss den tid vi behöver för allt annat.